

Bez názvu

Veronika Macháčková (3. místo v I. kategorii)

Sluníčko se pomalu vyhouplo nad obzor a začalo se rozednívat. Kohout, který seděl na plotě a čechral si peří, se chystal s hlasitým kokrháním ohlásit nový den. A stařeček Ventrča, kterého kokrhání právě probudilo, si mohutně zívá. Pomalu vstal a povzdychl si. Čekala ho těžká práce. Chystal se do vinohradu pod Starým hradem, který se vypínal nad městečkem Bzenec, vykopat suchou trnku. Byla stará, švestky nerodila a na jaře už neobrazila. Po snídani si s sebou zabalil kus chleba a klobásky, protože počítal s tím, že mu práce bude trvat celý den. Táhlo mu na sedmdesát let a už nebyl tak rychlý.

Slunce bylo už vysoko na obloze a rosa už dávno uschla, když stařeček Ventrča s krumpáčem v ruce a pilou přes rameno rozvážným krokem přicházel táhlým kopcem mezi vinohrady k tomu svému.

Když si odpočinul, pustil se do práce. Hlína byla tvrdá a trnka měla houževnaté kořeny. Košile se mu lepila na záda, jak byl zpocený, ale nechtěl povolit. Když byla jáma dostatečně velká, opřel se o suchý kmen. A najednou měl pocit, že mu začíná mizet zem pod nohama. Podíval se dolů a než se nadál, s výkřikem se propadl pod zem. Po chvilce se vzpamatoval a zjištění, že kromě leknutí se mu nic nestalo, se pomalu postavil. Jeho oči, které si už přivykaly šeru, hleděly s úžasem na dlouhou chodbu plnou pavučin. Usoudil, že nahoru se nevyškrábe a bude muset zkusit projít chodbu před sebou, která určitě někam vede.

Už ani nevěděl, jak dlouho jde, a pořád neviděl konce. Chodba se hned stáčela doprava, hned doleva, najednou stál na křižovatce. Kterou se dát teď? Začínala se ho zmocňovat panika a na čele mu vyrazil studený pot. Cožpak je mu nadosmrti souzeno bloudit v kamenných chodbách? Z neveselých úvah ho vyrušily něčí šoupavé kroky, které se přibližovaly. Když se stařeček Ventrča otočil, spatřil za sebou divného muže. Měl stářím seschlý obličej plný vrásek, olemovaný dlouhými bílými vlasy. Na sobě měl dlouhý plášť až po paty, v jedné ruce obrovský svazek klíčů a v druhé hořící louči. Tu muž promluvil pronikavým hlasem, který se odrážel od stěn chodby:

„Co tu pohledáváš, člověče!“

Stařeček, který si myslel, že už na něj sahá smrt, odpověděl: „Kopal sem suchou trnku, zem sa najednú propadla a včít sem tu!“

Moje jméno jest Jakub Prokop ze Syrovína a sloužil jsem milostivému pánu svému Janu Křištofu Pruskovskému z Pruskova, na Chřelicích, Bělí a Bzenci. Byl jsem na bzeneckém zámku zapisovatelem. Spisoval jsem pánovi knihy z vinic, pozemkové knihy a urbář.“

A toť co děláte?“ Osmělil se stařeček, když zjistil, že se s tím člověkem dá rozumně mluvit.

„Můj urozený pán, kterýžto na smrtelné posteli ležel, prosil mě, abych se mu o jeho majetek postaral, ze strachu, kdyby byl zámek dobyt nepřáteli. Já jsem mu to ráčil přislíbit, pán to byl dobrý a spravedlivý. A tak tu bloudím pět set let, hlídajíc majetek svého pána. Pojď se mnou! Ukáži ti jej!“

Stařeček by vzal nejráděj nohy na ramena, ale nechtěl si muže pohněvat. Vydal se za ním do spletitých chodeb. Ani nevěděl, jak dlouho šli, když tu před sebou spatřil dubové dveře s kováním, časem zrezivělým. Muž odemkl jedním z klíčů, co nosil neustále s sebou, a oba vešli do místnosti s klenutým stropem. Ta byla plná truhel, hezky srovnaných podél zdi. Muž začal jednu po druhé otvírat. Byly plné denárů, krejcarů, tolarů, grošů a zlatek.

„Můj urozený pán byl převelice majetný. Vlastnil zámek, panství Bzeneckého, všechny vůkol ležící vinné hory i vesnice, lesy a pole.“

A rozpovídal se, jak to na zámku v té době chodilo, jak se bavilo panstvo a jak služebnictvo. Pod zámkem že byly zbudovány velké sklepy a chodby, široké tak, že by jimi projel vůz i s koňmi, vedoucí pod vinohrady až k Domanínu. Stařeček poslouchal s otevřenou pusou, ale po chvíli se přece jen osmělil:

„Není tu nekde východ? Víte, už sa budu po mě zháňat!“

Muž přikývl a z jedné z otevřených truhel vzal hrst peněz a dal je stařečkovi.

„To si vezmi na památku od Jakuba Prokopa ze Syrovína.“

A již ho vedl tmavými chodbami a praskající louče vytvářel ana stěnách tajemné obrazce. Tu se muž zastavil a pravil:

„Budeš kráčet tady tím směrem a když nebudeš meškati, za chvílku jsi venku. Já s tebou již dále nepůjdu.“

Otočil se a pomalu zmizel ve tmě. Stařeček na nic nečekal a utíkal, co mu síly stačily. Než se nadál, vylezl na stráni mezi vinohrady na Kněží hoře. Pěkný kus od místa, kde začal kopat trnku. Rychle pak utíkal domů.

„Kdepak jste se toulal, tatínku?“ Zeptal se jeho syn. A stařeček mu začal vyprávět celý příběh.

„Že jste si přihnul vína, usnul jste na sluníčku a všechno se vám zdálo?“ Smál se syn. A tu stařeček otevřel dosud zavřenou dlaň, na níž leželo pár stříbrných tolarů, dárek od Jakuba Prokopa.

Veronika Macháčková, 14 let, Hodonín